

Πρωτοσύγκελλος Βικέντιος Μαλάου Μοναστήρι Σέκου νομού Νεάμτς (1887-1945)

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτό:blogs.sch.gr

Στο νομό Νεάμτς υπάρχει ανάμεσα στα πανύψηλα δένδρα των Καρπαθίων ορέων ένα ασήμαντο χωριό, που λέγεται Γεδεών. Ίσως παλαιότερα να υπήρχε κάποιο μικρό ησυχαστήριο με κτίτορα και κάτοικο κάποιον μοναχό Γεδεών. Αλλά το χωριό αυτό δοξάσθηκε και τιμήθηκε από τον Θεό, διότι το 1887 γεννήθηκε σ' αυτό ένας από τους μεγαλύτερους πνευματικούς πατέρας και ιεραποστόλους του 20ού αιώνας στην βόρεια Ρουμανία. Κι αυτός είναι ο π. Βικέντιος Μαλάου. Οι γονείς του, Δημήτριος και Μαρία, ήσαν γεωργοί με μία καταπληκτική ευσέβεια και πίστι. Την ίδια ζωή έδωσαν και στα παιδιά τους με το παράδειγμά τους. Ασχολούνταν στην οικογένειά τους μόνο για τα χρειώδη της ημέρας, διότι περισσότερο τους εμαγνήτιζε η ζωή της εκκλησίας, της προσευχής και των καλών έργων.

Μία ημέρα είπε ο κύρ Δημήτριος στην γυναίκα του:

—Ξέρεις κάτι; Εγώ απεφάσισα να πάω στο μοναστήρι. Εχόρτασα αυτόν τον μάταιο κόσμο. Πηγαίνω να κλαύσω τις αμαρτίες μου. Αύριο πεθαίνω και δεν έκαμα τίποτε για την ψυχή μου.

—Αλλά για μένα δεν έχεις πλέον αγάπη και καλοσύνη; Διότι κι εγώ έχω ψυχή. Θα με αφήσεις μόνη μου με τρία παιδιά;

—Να, εγώ παίρνω μαζί μου το μεγαλύτερο παιδί μας, το αγόρι μας, και εσύ μείνε με τα δύο κορίτσια μας...

—Όχι, όχι, δεν μένω ούτε κι εγώ στον κόσμο. Φεύγω κι εγώ για το μοναστήρι να βρω την σωτηρία μου. Εάν εσύ παίρνης το αγόρι μας, παίρνω κι εγώ τα κορίτσια μας και φεύγουμε όλοι μαζί.

Εντάξει. Ετοίμασε τα πράγματά μας για το ταξίδι μας.

Ήτο η άνοιξις του 1894. Μέσα σε μία γλυκειά νύκτα, πριν ανατείλη ο ήλιος, ένα κάρο φορτωμένο με τα απαραίτητα πράγματά τους κατέβαινε γοργά με κατεύθυνσι την κοιλάδα, όπου είναι τα μοναστήρια της βορείου Ρουμανίας. Ήτο η οικογένεια του Δημητρίου και της Μαρίας Μαλάου. Όλοι σιωπηλοί και χαρούμενοι στην καρδιά τους. Δεν είπαν τίποτε στους συγχωριανούς τους. Γι' αυτό κι έφυγαν νύκτα από το χωριό για τον μεγάλο αυτό σκοπό της ζωής τους. Ο Βασίλειος, ο γιός τους, 7 ετών, η Ελένη 5 ετών και η Μαρκέλλα ενός έτους.

Επήγαιναν στα μοναστήρια να υπηρετήσουν τον Χριστό. Οπίσω τους άφησαν: το σπίτι τους, τους συγγενείς τους, τα πράγματά τους, τα τρόφιμά τους, όλα για τους πτωχούς, τις χήρες και τα ορφανά του χωριού.

—Σε ποιά μοναστήρι θα πας εσύ; Ερώτησε την γυναίκα του.

—Στο μοναστήρι Βαράτεκ, απήντησε εκείνη. Εκεί ελπίζω να με δεχθούν. Αλλά εσύ που θέλεις να μείνεις;

—Στο μοναστήρι Σέκου επιθυμώ. Έκεί ακούω ότι υπάρχει μεγάλη ήσυχία.

Καθώς έφθασαν στην πόλι Τίργκου Νεάμτς με το κάρο, κατευθύνθηκαν προς την μονή Βαράτεκ. Αφού το κάρο σταμάτησε, κατέβηκαν εκεί η κ. Μαρία με το δύο κορίτσια της, ενώ ο κύρ Δημήτρης συνέχισε ακόμη λίγο για την μονή Σέκου. Ιδού, μία ολόκληρη οικογένεια αφιερώνεται στον Θεό και γίνεται αγία και ευλογημένη! Ιδού, μία αληθινή θυσία και προσφορά στον Χριστό! Για την αγάπη του Χριστού νικήθηκε η αγάπη του κόσμου και η μεταξύ τους συζυγική αγάπη! Νικήθηκε, δεν κατεστράφη. Δεν εκλείδωσαν την αγάπη τους, αλλά με ταπεινώσι την υπέταξαν στον Χριστό.

Η πρώην σύζυγός του, η δόκιμη τώρα Μαρία, είπαμε ότι επήγε στο Βαράτεκ, όπου από παλαιότερα λειτουργούσε και σχολή παιδιών. Εκεί εκοπίασε όχι λίγο για την ανατροφή των παιδιών της. Η ίδια εκάρη μοναχή και έλαβε το όνομα Μιχαέλα. Στα πρώτα χρόνια υπηρέτησε στον σταύλο των ζώων, όπου καθάριζε και ετοιμάζε την τροφή τους καθημερινά. Άλλοτε την έστελναν στους κήπους της Μονής. Στην αγκαλιά της κρατούσε καθημερινά και το νήπιο κοριτσάκι της, δεμένο στους ώμους της για να ημπορή με τα χέρια της να εργάζεται. Υπέμενε τους ονειδισμούς από άλλες μοναχές και ήταν χαρούμενη διότι διωκόταν για την αγάπη του Χριστού.

Με θέλημα του Χριστού, αργότερα, οι δύο αδελφές χωρίσθηκαν για πάντα μεταξύ τους. Η μικρή, ηλικίας 9 ετών, μετέβη στους ουρανούς, ενώ η μεγάλη, η Ελένη, έμεινε στην μονή Βαράτεκ. Προώδευσε στα μοναχικά της καθήκοντα και ξεπέρασε πολλές άλλες στην προσευχή, την σιωπή, την ταπείνωση και την υπομονή. Έγινε μοναχή με το όνομα Ευπραξία και έζησε όλα τα χρόνια της ζωής της μαζί με την μοναχή Λαυρεντία. Σαν διακόνημα είχε την υποδοχή και φιλοξενία των προσκυνητών στο αρχονταρίκι της Μονής.

Την άνοιξη του 1967 ήσαν και οι δύο μοναχές άρρωστες και ηλικιωμένες. Προσευχήθηκαν στον Θεό να φύγουν μαζί απ' αυτή την ζωή για τον ουρανό, όπως ήσαν και αχώριστες εδώ στην γή. Στο τέλος του μηνός Μαΐου είπε η μοναχή Λαυρεντία στην μοναχή Ευπραξία:

—Συγχώρησέ με, αδελφή Ευπραξία, διότι εγώ τώρα πηγαίνω στον Κύριο!

—Ο Θεός να σε συγχωρήσει, μητερούλα Λαυρεντία. Μετά επτά ημέρες θα έλθω κι εγώ.

Και πράγματι έτσι εκπληρώθηκε η επιθυμία τους. Ετάφησαν δίπλα δίπλα στο κοιμητήριο της Μονής τους.

Ο ζήλος του Δημητρίου δεν ικανοποιήθηκε πλήρως, επειδή επήγε στο Σέκου. Η σκέψις του τον ωθούσε να πάει στο Άγιον Όρος. Το καλοκαίρι του ίδιου έτους με τον μικρό γιό του, τον Βασίλειο, έφθασαν στο Περιβόλι της Παναγίας. Εκεί άρχισε ο πατέρας να κάνει μία αληθινή μοναχική άσκησι, έχοντας κοντά του και το παιδί του.

Όταν ο μικρός Βασίλειος μεγάλωσε λίγο και έφθασε στην ηλικία των 14 ετών, ο πατέρας του τον έδωσε σ' ένα ρουμάνο ασκητή του Άθωνος, που ασκήτευε εκεί

κοντά, για να διδαχθή και τα υψηλότερα μαθήματα της καλογερικής ζωής. Εκεί υπέμεινε τους πειρασμούς του διαβόλου, την πείνα, το κρύο, την ασθένεια, τους λογισμούς και κάθε είδους απατηλές φαντασίες.

Στην ερώτησι του νεαρού ασκητού, πως ημπορεί να προοδεύση στην πνευματική του ζωή, ο γέρον ησυχαστής του είπε τα εξής:

—Να προφέρης πάντοτε με τον νου, το στόμα και την καρδιά σου το όνομα του Ιησού. Αν μπορής και με δάκρυα.

—Να τρώγης μία φορά την ημέρα και να γεύεσαι φαγητά μόνο με λάδι και με κρασί.

—Να κάνης κάθε ημέρα πολλές μετάνοιες - εδαφιαίες και προσκυνητές - ανάλογα με την δύναμί σου.

—Να μη συγκεντρώνης χρήματα, αλλά να ζής, με το θέλημά σου, με πολλή πτωχεία. Όταν κάποιος σου δίνη κάτι, αμέσως να το δίνης στους πτωχούς.

—Φυλάξου από την φιλία των κακών ανθρώπων, φύγε από την συνομιλία με γυναίκες, για να διατηρής τον νου σου καθαρό.

—Να είσαι πράος με τους ανθρώπους, να τους συμβουλεύης, να τους παρηγορής και να ελέγχης τον πλησίον σου, όταν χρειασθή, αλλά με πολλή αγάπη.

Αυτά είναι, παιδί μου, τα τελευταία για σένα λόγια μου. Εάν τα εφαρμόσης όλα αυτά, πιστεύω στον Θεό, ότι θα συναντηθούμε και οι δυο μας στον ουρανό. Ακόμη σου γνωστοποιώ εγώ ο γέροντάς σου, ότι δεν θα μείνης εσύ εδώ πολύ καιρό ακόμη στο Άγιον Όρος. Θα επιστρέψης κατευθείαν στην χώρα μας. Εκεί θα καρής μοναχός, θα γίνης ιερέυς και θα είσαι πνευματικός πατέρας πολλών ανθρώπων. Αλλά, οπουδήποτε κάνεις την Θεία Λειτουργία, ενθυμήσου και μένα τον πτωχό και γέροντα.

Ο νεαρός Βασίλειος, μετά την κοίμησι του πρώτου ησυχαστού Γέροντός του, επέστρεψε στην Ρουμανική σκήτη του Τιμίου Προδρόμου, στον Άθωνα, όπου ασκήτευε ο πατέρας του. Σε λίγο καιρό εκάρη μοναχός εκεί ο αδελφός Δημήτριος, δηλ. ο πατέρας του, και επήρε το όνομα Δομετιανός. Το 1906, μετά από 14 χρόνια ασκητικής αγωγής στον Άθωνα, επέστρεψαν και οι δύο στην Ρουμανία. Έπλησίαζε ο καιρός του νεαρού Βασιλείου να εκπλήρωσθή και τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις προς το κράτος.

Ο μοναχός Δομετιανός επέστρεψε στο Σέκου, οπού ανέλαβε το διακόνημα του αποθηκαρίου της Μονής. Στο διακόνημα αυτό υπηρέτησε με ευλογία του ηγουμένου μέχρι το τέλος της ζωής του, περισσότερο δηλαδή από 20 χρόνια. Οι

παλαιοί πατέρες που τον ενεθυμούντο ωμιλούσαν πάντοτε με θαυμασμό για την καλωσύνη και την αγάπη του και τον έβλεπαν σαν την καλή μητέρα τους.

Ο νεαρός Βασίλειος, μετά την υπηρεσία του στον στρατό, όπου έμεινε επί πέντε χρόνια, επέστρεψε στο Σέκου το 1912. Το φθινόπωρο του ίδιου έτους εκάρη μοναχός και έλαβε το όνομα Βικέντιος. Το πρώτο διακόνημά του ήταν η υπηρεσία και η καθαριότητα της εκκλησίας. Επέβαλε σκληρή άσκησι στον εαυτό του. Κοιμόταν 3-4 ώρες και εδιάβαζε καθημερινά το Ψαλτήρι και την Παράκλησι της Παναγίας μας. Έκανε στο κελλί του πολλές μετάνοιες και απέφευγε τα γέλια και τις μάταιες συζητήσεις με τους λαϊκούς. Στις ελεύθερες ώρες του αγιογραφούσε, άναβε τις σόμπες των γερόντων στα κελλιά τους, τους έφερνε το φαγητό και τους παρηγορούσε. Δεν άφηνε να περάση ούτε ένα λεπτό χωρίς κάποια ευεργετική εργασία για τους άλλους.

Εκράτησε τις συμβουλές του αγιορείτου ησυχαστού και έτρωγε μία φορά την ημέρα. Την Μεγάλη Τεσσαρακοστή γεύοταν βρασμένο φαγητό μόνο το Σάββατο και την Κυριακή. Ενώ τις άλλες ημέρες ψωμί, νερό και φρούτα.

Εφρόντιζε να διακονή και να βοηθή τους πάντες, χωρίς να τους στενόχωρη. Εάν είχε πειρασμό με κάποιον αδελφό, πρώτος ζητούσε συγχώρησι λέγοντας: «Συγχώρησε με και μένα τον αμαρτωλό γιατί κι εγώ είμαι ένοχος».

Όλα το διακονήματα και οι υπηρεσίες της Μονής, για τον μοναχό Βικέντιο ήσαν άγια. Γι' αυτό τον άκουαν οι Πατέρες να λέγη πάντοτε: «άγιο διακόνημα», «αγία προσευχή», «αγία νηστεία», «αγία σιωπή», «αγία ήσυχία», «άγιο μοναστήρι», «άγιος μοναχός», «αγία η ζωή».

Το 1913 τον εκάλεσε ο ηγούμενος και η Γεροντική Σύναξις να χειροτονηθή διάκονος. Πράγματι, ο Μητροπολίτης της Μολδαβίας τον χειροτόνησε διάκονο και υπηρέτησε δύο και πλέον χρόνια σαν διάκονος του μητροπολίτου στην μητρόπολι Ιασίου. Μετά, με εντολή του Μητροπολίτου επέστρεψε στο μοναστήρι του και μετά από δύο χρόνια έγινε ιερομόναχος και Πνευματικός. Ο π. Βικέντιος δέχθηκε όλα αυτά τα δώρα του Θεού με φόβο και τρόμο και από υπακοή στο θέλημα του Θεού. Παράλληλα η Μονή του έδωσε και το διακόνημα του πρώτου εκκλησιαστικού, που θα φροντίζη καθημερινά για την λειτουργία της εκκλησίας και των ακολουθιών.

Στην περίοδο του Πρώτου παγκοσμίου πολέμου, προσκλήθηκε, όπως και όλοι τότε οι μοναχοί, να υπηρετήση σε κάποιο τομέα του κράτους, αφού ο στρατός ήτο σε πόλεμο. Το 1916 μετέβη να εργασθή σαν νοσοκόμος και μεταφορέυς τραυματιών σε νοσοκομείο. Επήγε με πολλή χαρά προς έκπληξι των άλλων. Χιλιάδες τραυματίες επέρασαν από τα χέρια του. Ήτο γι' αυτούς μία ακτίνα φωτός,

παρηγοριάς και ελπίδος. Τους ανεκούφιζε στους πόνους τους, τους έδενε και καθάριζε τις πληγές τους, τους εξωμολογούσε, λειτουργούσε και τους κοινωνούσε τα ιερά Μυστήρια, τους συμβούλευε και τους παρηγορούσε.

Ο π. Ευθύμιος Τανάσε, όταν ήτο στρατιώτης και έφθασε τραυματισμένος στο νοσοκομείο, όπου υπηρετούσε ο π. Βικέντιος, μας διηγήθηκε κατόπιν:

—Δεν τον εγνώριζα από πριν. Με περιποιήθηκε και μ' εξωμολόγησε. Τον ερώτησα, εάν θα εξέλθω ζωντανός από το νοσοκομείο και εκείνος μου απήντησε: «Άκουσέ με, Ιωάννη, να έχης δυνατή πίστι. Και υγιής θα εξέλθης απ' εδώ και μοναχός θα γίνης στην μονή Σέκου και ιερεύς αργότερα». Όσα μου είπε, σε δύο χρόνια εκπληρώθηκαν όλα. Όταν επέστρεψε στην Μονή, μ' ευρήκε εκεί και μ' αγκάλιασε κλαίγοντας αυτός κι εγώ από χαρά.

Ο π. Βικέντιος συνέχισε και πάλι στην Μονή του τις προηγούμενες δραστηριότητές του, τόσο στην εκκλησία, όσο και στην υποδοχή των Χριστιανών τους οποίους εξωμολογούσε, ειρήνευε με τον Θεό και τους βοηθούσε και με υλικά αγαθά.

Το έτος 1926, ο ιερομόναχος π. Βικέντιος, εξελέγη από την αδελφότητα ηγούμενος της Μονής του. Αλλά δεν έμεινε πολύ, παρά μόνο περίπου δύο χρόνια. Λίγο χρόνο έμεινε, αλλά προσέφερε πολλά. Λόγω της ταπεινοφροσύνης του, δεν ήθελε καμία τιμή και δόξα από την αδελφότητα της Μονής του. Ακόμη και σαν ηγούμενος δεν άλλαξε σε τίποτε στην άσκησί του και στους μοναχικούς του αγώνες.

Κάποια φορά ήλθε στην Μονή μία ομάδα καθηγητών.

—Που είναι ο πατήρ Ηγούμενος;

—Κοιτάξτε. Είναι εκεί δίπλα στην εκκλησία και αγιογραφεί, τους είπε ο ίδιος.

—Πάτερ, -άκουσαν εν τω μεταξύ ότι αυτός είναι ο ηγούμενος- η Πανοσιότης σας είσθε ο ηγούμενος; Έχουμε ανάγκη να συναντηθούμε μαζί σας.

—Εγώ δεν ξέρω, Αδελφοί. Ο ηγούμενος βγήκε έξω στο λειβάδι της Μονής.

Αυτοί, βλέποντάς τον ντυμένον απλοϊκά,πίστευσαν και αναζητούσαν τον ηγούμενο στα πολυτελή δωμάτια της Μονής, που είναι για τους επισήμους.

Άλλη φορά ένας νέος μοναχός ήλθε κοντά του και του ζητούσε πνευματικές συμβουλές.

—Γέροντα, τι να κάνω για να σωθώ;

—Πάτερ μου, αγωνίσου να εκπληρώσης αυτά που υποσχέθηκες και με βεβαιότητα

θα σωθής.

—Φοβούμαι, Γέροντα, για τις μοναχικές υποσχέσεις που έδωσα.

—Μή φοβείσαι, πάτερ. Έχε ελπίδα, διότι έλαβες το Άγιο Πνεύμα. Ξεκίνα τα έργα της μετανοίας σιγά σιγά μέχρι να τα αποκτήσης. Φρόντισε η συνείδησίς σου να είναι ειρηνική. Να μη σε ελέγχει σε κάτι μέχρι την δύση του ήλιου. Μετά πρόσεχε τι σκέψεις περνούν από τον νου σου. Κάνε κάθε διακόνημα με αγάπη και λέγε πάντοτε την ευχή: «Κύριε Ιησού Χριστέ...». Άρχισε έτσι και θα προκόψης. Έτσι, καλλιεργείται ο αγρός της ψυχής!

Εάν υπήρχε κάποιος νέος μοναχός, που ήτο κάπως αδιάφορος για τα καθήκοντά του, τον καλούσε στο κελλί του, τον συμβούλευε πολύ και ενίοτε του έδινε γραπτώς και ένα χαρτάκι να του ενθυμίζει τις μοναχικές του υποσχέσεις και τα καθήκοντά του. Ιδού τέτοια χαρτάκια που διασώθηκαν από τους σημερινούς γέροντες της μονής, τα οποία τους έδινε ο Γέροντας, όταν ήσαν νέοι.

—Το τρίπτυχο των αρετών του μοναχού: 1. Ακτημοσύνη με το θέλημά σου. 2. Καθαρότης του σώματος (αγνότης) και 3. Υπακοή σε όλα και σε όλους.

—Καλά έργα του μοναχού: 1. Να εξομολογείσαι όλες τις αμαρτίες σου, 2. Να κάνης τον κανόνα του Πνευματικού σου στο κελλί σου, 3. Να λέγης πάντοτε την ευχή του Ιησού, 4. Ν' αγαπάς την μοναξιά περιφρονώντας την ακρόασι και συνομιλία με άλλους, την επιθυμία φαγητού εκτός τραπέζης, την κριτική των άλλων δικαίως ή αδικώς. Ο Σωτήρ μας κρίνει δικαίους και άδικους. 5. Όλους θα τους βλέπης σαν άγιους.

Αγωνίσου με αγάπη να κάνης αυτά και θα το επιτύχης. Εάν δεν εφαρμόζης αυτά, γιατί να κατακρίνης τους άλλους; Ω, τι τρέλα και αθεράπευτο κακό είναι να κρίνης τους άλλους, χωρίς να σκέπτεσαι γιατί τους κρίνεις!

Ιδού πως ο καλός ποιμένας αγρυπνούσε για την μετάνοια των υποτακτικών του!

Ο π. Γερώντιος Γεωργίου, μοναχός από την μονή Μπίστριτσα, ήταν τότε υποτακτικός του π. Βικεντίου. Ιδού τι μας είπε προ ετών γι' αυτόν τον αξιοσέβαστο πατέρα: «Εγώ γεννήθηκα το 1902 στην κοινότητα Πρεουτέστι επαρχίας Φαλιτισένη. Στην μονή Σέκου επήγα το 1926. Τότε ηγούμενος ήτο ο π. Βικέντιος Μαλάου. Η αδελφότης μας αποτελείτο από 80 μοναχούς και δοκίμους. Τι ωραία και πόση αγάπη υπήρχε τότε ανάμεσά μας στην Σέκου! Ο π. Βικέντιος ήτο ένας άγιος άνθρωπος. Δεν είχε ίχνος περιουσίας στο κελλί του, γιατί ήτο πάμπτωχος. Δεν είχε ούτε κρεβάτι στο κελλί του, παρά μόνο μία βελέντζα. Κοιμόταν ελάχιστα, διότι τον περισσότερο χρόνο της νυκτός προσευχόταν,

εδιάβαζε, διώρθωνε βιβλία, αγιογραφούσε και άλλα.

Όταν τον ερώτησα: «Γιατί Γέροντα, δεν κοιμάσθε το βράδυ στο κελλί σας;», μου απήντησε τα εξής:

—Εάν έλθω ο Νυμφίος το μεσονύκτιο και μ' εύρη να κοιμάμαι, τι θα του απαντήσω εγώ;

Ήμουν μαθητής του και το κελλί μου ήτο απέναντι από το ιδικό του. Κάθε πρωί, ώρα πέντε, περνούσε απ' έξω ο Γέροντας και κτυπώντας την πόρτα μου έλεγε: «Άιντε, αδελφέ Γεώργιε, έλα στην προσευχή. Ξημέρωσε. Ιδού τα πουλάκια άρχισαν την δική τους προσευχή και εμείς εγίναμε ρεζίλι». Εάν καθυστερούσα να σηκωθώ, μου έλεγε: «Πήγαινε τώρα στο πηγάδι και φέρε μου γρήγορα ένα κουβά νερό να πλυθώ, διότι μου τελείωσε το νερό». Άλλοτε έψαλλε έξω από το κελλί μου, μέχρις ότου αποφασίσω να σηκωθώ και του ανοίξω την πόρτα μου.

Κατέβαινε ο ίδιος και κτυπούσε την καμπάνα για να σηκωθούν οι μοναχοί και να κάνουν τον κανόνα της προσευχής τους, πριν αρχίση η πρωινή ακολουθία. Κατόπιν ο ίδιος άνοιγε την εκκλησία, προσκυνούσε τις ιερές εικόνες, έκανε μετάνοιες και μετά έμπαινε στο άγιο Βήμα. Είναι σαν να τον βλέπω τώρα γονατιστό δίπλα στην Αγία Τράπεζα να διαβάζη τα ονόματα ζώντων και νεκρών.

Πως λειτουργούσε, πάτερ Γερόντιε, ο π. Βικέντιος;

—Δεν ακουμπούσε στην Αγία Τράπεζα, έστω και να τελούσε μόνο την Θεία Λειτουργία, από σεβασμό και φρίκη. Δεν άφηνε την λειτουργική του φυλλάδα εκεί επάνω, ούτε ονόματα για μνημόνευσι, ούτε άλλο τι, εκτός από το Ευαγγέλιο και το Αρτοφόριο.

Δεν τελούσε την Θεία Λειτουργία με βιασύνη, αλλά με περισυλλογή, ευλάβεια και φόβο Θεού. Γι' αυτό δεν λειτούργησε ποτέ χωρίς δάκρυα. Όταν ελάμβανε στα χέρια του το Σώμα του Κυρίου μας, συναισθανόμενος την αναξιότητά του, έκλαιγε με στεναγμούς και τα δάκρυα έπεφταν στο έδαφος...

Όταν δεν λειτουργούσε, ερχόταν στον χορό κι έψαλλε έστω ένα «Δοξαστικό». Έψαλλε τόσο κατανυκτικά, που οι άνθρωποι εδάκρυζαν. Ο π. Βικέντιος ήτο ένα στολίδι της Μονής μας...

Όπου επήγαινε ο π. Βικέντιος, ενομίζαμε ότι κοντά του εβάδιζε και ο Χριστός. Από το πρόσωπό του εξεπέμπετο επάνω μας χαρά και ειρήνη. Όσοι τον επλησίαζαν ειρήνευαν, εχαίρονταν, διότι είχε το Άγιο Πνεύμα μέσα του...

Ήτο πολλά χρόνια εκκλησιαστικός, δηλαδή διακονητής για την ευπρέπεια της

εκκλησίας. Δεν δεχόταν να φέρη κάποιος κάτι στην εκκλησία ή στο Άγιο Βήμα που να αντίκειται στην Παράδοσι της Εκκλησίας μας. Μία φορά εμπήκε στο Ιερό Βήμα ένας ιερέυς της Μονής μας κρατώντας στα χέρια του ένα πασχαλινό τσουρέκι. Ο Πατήρ του είπε:

—Πάτερ, ξέρεις ότι δεν επιτρέπεται να φέρουμε τσουρέκια, αβγά και τυριά μέσα στο Άγιο Βήμα. Πως το κάνεις αυτό; Για τιμωρία σου, να κάνεις 200 μετάνοιες. Αλλά, επειδή δεν μου επιτρέπεται να βάζω εγώ κανόνα σε ιερείς, άφησε. Θα κάνω εγώ αντί για σένα 500 μετάνοιες. Και πράγματι τις έκαμε.

—Πάτερ Γερόντιε, πείτε μας, πως έκανε την εξομολόγησι ο Γέροντάς σου;

—Μετά την λειτουργία, έπαιρνε το σταυρό του, το επιτραχήλιο και το φαιλόνιό του και ερχόταν στο εκκλησάκι της Κοιμήσεως της Θεοτόκου ή στο εξομολογητήριο. Αυτός ήτο ο Πνευματικός της Μονής μας. Τότε ήτο ο πιο φημισμένος Πνευματικός στην Μολδαβία. Δεχόταν τους πάντες με πολλή αγάπη. Ενίοτε εξωμολογούσε μέχρι την νύκτα και άλλοτε μέχρι το πρωί. Πολλοί χριστιανοί έρχονταν για εξομολόγησι απ' όλη την Μολδαβία.

Πριν την εξομολόγησι, έλεγε τα εξής λόγια στον εξομολογούμενο: «Άκουσε, αγαπητέ μου. Λέγε εδώ ενώπιον του Χριστού, κάθε τι που έχεις στην ψυχή σου. Μη κρύψης τίποτε, μην αφήσης κάτι ανεξομολόγητο, μην εντρέπεσαι από μένα, διότι κι εγώ είμαι άνθρωπος αμαρτωλός. Λέγε ο,τι έσφαλες και μετανόησε σαν άνθρωπος και ο Φιλάνθρωπος Θεός, δι' εμού θα συγχωρήση τα πάντα. Μην εντρέπεσαι από μένα, αγαπητέ μου. Εγώ δεν σκανδαλίζομαι από τ' αμαρτήματά σου, ούτε θ' αποκαλύψω κάτι σε κάποιον...».

Κατόπιν τους έδινε και ένα κανόνα, αλλά όχι βαρύ. Ακόμη τους ερωτούσε εάν μπορούν να τον εκτελέσουν.

«Παιδί μου, έλεγε, κάνε 50 μετάνοιες την ημέρα. Νήστευε δύο φορές την εβδομάδα, κάνε και όσο δύνασαι και ελεημοσύνη και θα έχης πολύ μισθό από τον Θεό. Άκουσε, παιδί μου, έλεγε σε άλλη περίπτωση· να κάνης πολλή ελεημοσύνη στους πτωχούς. Να πηγαίνης τις Κυριακές και εορτές στην εκκλησία και να ανατρέφης τα παιδιά σου με τον φόβο του Θεού...».

Ουδέποτε εμάλωνε ή φερόταν αυστηρά ο π. Βικέντιος στους χριστιανούς του. Τους έδινε ένα κανόνα για να μην απελπισθούν για την σωτηρία τους και για να τους στηρίξη ηθικά. Τους ωμιλούσε βέβαια και στο κήρυγμα της Κυριακής, αλλά όχι περισσότερο από 15 λεπτά. Αλλ' όταν ήτο πολύς ο κόσμος, τους ωμιλούσε έξω στον εξώστη περισσότερη ώρα.

Κατά την περίοδο των ετών 1920-1926 είχαμε πολλούς προσκυνητές στο μοναστήρι μας. Τους εδίναμε δωμάτια, φαγητό στην τράπεζα. Ο Γέροντας ό,τι υπήρχε στο μοναστήρι το εμοίραζε στους ξένους. Τα χρήματα της εκκλησίας τα έδινε στο ταμείο της Μονής και εκείνος δεν άγγιζε να πάρη κάτι. Όταν έβλεπε κάποιον αδελφό πτωχό, του έλεγε:

—Έε, αδελφάκι μου, έλα στον πατέρα. Βλέπω ότι δεν έχεις καλό υποκάμισο. Πάρε από εδώ ρούχα... Σε άλλον έλεγε:

—Βλέπω πάτερ, ότι περπατάς με τα τσαρούχια και δεν φορείς κάλτσες. Πάρε 50 λεί και πήγαινε ν' αγοράσης ένα ζευγάρι χοντρές κάλτσες, να μή κρυώνης.

Όταν ερχόταν κάποιος ζητιάνος, έλεγε:

—Αλλοίμονο μου. Εκτύπησε ο Χριστός την πόρτα του κελλιού μου και δεν έχω κάτι να του δώσω ελεημοσύνη! Κι αμέσως έψαχνε ό,τι είχε στο κελλί του και του έδινε. Είτε ένα προσόψι, είτε ένα ζευγάρι κάλτσες, είτε χρήματα, είτε ένα κομμάτι ψωμί. Εάν δεν είχε τι να δώσει, έλεγε:

—Περίμενε, καλέ μου, έξω από το κελλί μου. Αυτός έβγαζε γρήγορα την φανέλα που φορούσε ή τα άρβηλά του και κατόπιν καλούσε τον πτωχό.

—Πάρε τα, καλέ μου, διότι δεν έχω σήμερα άλλο τίποτε.

Όταν έβλεπε κάποιον χριστιανό ή ένα πτωχό να κυκλοφορή στην αυλή της Μονής, έβγαινε έξω από το κελλί του, τον επλησίαζε και του έλεγε με γλυκειά φωνή:

Άκουσέ με, καλέ μου αδελφέ. Έλα μαζί μου στην τράπεζα του φαγητού. Μή φεύγεις από εδώ πεινασμένος. Τον ωδηγούσε ο ίδιος στην τράπεζα και του έβαζε να φάγη λίγο φαγητό ή κάτι πρόχειρο. Το έκανε αυτό για να μή φύγη κανένας από την μονή αβοήθητος ή λυπημένος

Ο π. Βικέντιος δεν δεχόταν χρήματα στο κελλί του για την μνημόνευσι ονομάτων.

—Πήγαινε τα στο παγκάρι της εκκλησίας, τους έλεγε.

Εάν κάποιος επήγαινε στην τράπεζα και δεν έτρωγε, τον επλησίαζε στο τέλος και με γλυκειά φωνή τον ερωτούσε:

—Γιατί, αδελφάκι μου, δεν έφαγες; Ιδού, εγώ είμαι ο πατέρας σου. Τί θέλεις να σου δώσω;

—Συγχώρησέ με, πάτερ, εχόρτασα.

—Έτσι, πατέρες. Αυτή είναι η καλύτερη νηστεία, να σηκώνεσθε από το τραπέζι, χωρίς να είσθε χορτασμένοι. Κανείς δεν σας απαγορεύει να φάτε. Όμως τότε θα έχετε μισθό, όταν νηστεύετε, έχοντας ένα κομμάτι ψωμί στον κόρφο σας. Εάν νηστεύετε από φόβο προς τον Γέροντά σας ή δεν έχετε τι να φάγετε, αυτό είναι αναγκαστική νηστεία, που δεν γίνεται από αγάπη. Και ο Θεός τον καλόν αγωνιστή ανταμείβει...

Ήλθαν μερικοί επισκέπτες και ερωτούσαν: Που είναι ο πατήρ ηγούμενος;

—Ο πατήρ ηγούμενος, τους έλεγε, έχει πάει με τους μοναχούς του σε εξωτερικά διακονήματα.

Και όλοι τον πίστευαν, διότι φορούσε ταπεινά ρούχα σαν ένας πτωχός και απλοϊκός μοναχός.

Ο π. Βικέντιος ήτο ένας αληθινός μοναχός. Δεν επέρασε από τότε άλλος σαν κι αυτόν. Η μεγαλύτερη αρετή του ήτο ότι δεν κατέκρινε ποτέ κανένα, ό,τι αμάρτημα αν εγνώριζε ότι είχε κάνει. Προσευχόταν γι' αυτόν και ενίοτε με δάκρυα.

—Ήλθε σ' αυτόν κάποιος μοναχός και του είπε:

—Γέροντα, είδα ένα μοναχό να τρώγη γλυκό αρτύσιμο τώρα σε περίοδο νηστείας.

—Μή κρίνεις. Μή κρίνεις, αδελφέ! Μπορεί να του επήρε το μυαλό ο Θεός, γι' αυτό και τρώγει.

Φωτό: anavaseis.blogspot.com

Εάν δεν είχε εξομολόγησι, επήγαινε μαζί με τους μοναχούς στις διάφορες

υπηρεσίες της Μονής. Ιδιαίτερα επήγαινε στους κήπους, στις γεωργικές καλλιέργειες, εμάζευε τον σανό για τα ζώα, εμάζευε λαχανικά για το μαγειρείο, έκοπτε ξύλα για την στόφα του μαγειρείου, σφουγγάριζε την εκκλησία. Ενίοτε άρχιζε, πριν έλθουν ακόμη οι άλλοι μοναχοί του. Ποτέ δεν στεκόταν κάπου χωρίς εργασία. Επισκεπτόταν τους αδελφούς πως επιτελούν το διακόνημά τους, εάν προσεύχονται, εάν κρατούν το ωράριο του σιωπητηρίου. Εάν κάποιος αδελφός παραφερόταν στην συμπεριφορά του προς τους άλλους, ο Γέροντας δεν έλεγε τίποτε. Την άλλη ημέρα, την ώρα που όλοι διακονούσαν στον κήπο με τον Γέροντα ή κάπου άλλου, τότε ο Γέροντας τους έλεγε: «Πατέρες, ο άγιος Αντώνιος λέγει να μή εξέρχεται από το στόμα μας λόγος κακός και πονηρός...», αλλά εγώ ο άσωτος, πάντοτε κατηγορώ, κριτικάρω τους άλλους, γελώ, ενώ θα έπρεπε να κλαίω.... Αλλοίμονο σε μένα, αδελφοί μου, διότι πλησιάζει η ώρα του θανάτου μου και τι απάντησι θα δώσω τότε....

Οι πατέρες τον άκουαν σιωπηλοί και δεν ημπορούσαν να αρθρώσουν λέξι μπροστά του. Μία άλλη φορά επήγα με άλλους πατέρες να κόψουμε το χόρτο για τα ζώα μακριά από την Μονή πέντε χιλιόμετρα. Ήτο Ιούλιος μήνας. Ο π. Βικέντιος εμπήκε στο κελλί μου, μετά την πρωινή ακολουθία και μου το εκαθάρισε. Ετίναξε τα κλινοσκεπάσματα, το εσκούπισε, το εσφουγγάρισε, ετακτοποίησε τα βιβλία μου, τα ρούχα, ευτρέπισε το τραπέζι κλπ. Μετά μας εκάλεσε να μας κάνει διδασκαλία πως πρέπει να είναι τα κελλιά μας. Και μας επήγε στο κελλί μου, στο οποίον ήδη είχε βάλει και θυμίαμα και λαδάκι στο καντήλι μου.

Μας εδίδασκε πρακτικά και με πολλή απλότητα.

—Πατέρες και αδελφοί, πόσο θα ήθελα να κερνούσα στον καθένα από εσάς ένα ποτήρι κρασί, αλλά δεν το έχω. Δεν έχω κρασί, το οποίον πολλές φορές σκοτώνει την ψυχή, αλλά σας δίνω ένα ωφέλιμο πατερικό λόγο, που δίνει ζωή στην ψυχή. Ίσως να περιμένετε από εμένα υψηλούς και θεολογικούς λόγους, αλλά αυτά τα υψηλά είναι εκεί ψηλά. Εκεί να μας αξιώση ο Θεός να συναντηθούμε και να ζήσουμε αιώνια. Να μην απελπιζόμεθα, Πατέρες, έστω και να εσφάλαμε σε κάτι. Να εξομολογούμεθα για να μη πίπτουμε πάλι στα ίδια, και να ζούμε με ελπίδα. Διότι ο Θεός μας, σαν Καλός Πατέρας, μας περιμένει πάντοτε με τα χέρια ανοικτά λέγοντάς μας: «Άϊντε, παιδάκι μου, έλα πάλι πίσω στο σπίτι σου, στον Πατέρα σου και στ' αδέλφια σου...».

Στην εορτή της Μονής μας, στην Αποτομή του Τιμίου Προδρόμου, 29η Αυγούστου, ήλθαν εκατοντάδες προσκυνητές με τα δώρα στα χέρια. Ο Γέροντάς μας, γνωρίζοντας τις ανάγκες των αδελφών της Μονής, των πτωχών επισκεπτών και ορφανών, εμοίρασε όλα τα δώρα σ' αυτούς. Αλλά ο ταμίας, ο π. Ευθύμιος, λυπήθηκε και ερώτησε με θυμό τον Γέροντα:

—Πάτερ ηγούμενε, τα πάντα εμοιράσατε και δεν κρατήσατε τίποτε για το μοναστήρι μας; Ξέρετε ότι γι' αυτή την πανήγυρι εδαπανήσαμε 5000 λεί;

—Άφησε, πάτερ Ευθύμιε. Σήμερα ετελέσαμε την μνήμη του Προστάτου μας αγίου Ιωάννου του Προδρόμου. Στην γιορτή αυτή δεν πρέπει να φροντίζουμε να κερδίζουμε, αλλά να κάνουμε σε όλους ελεημοσύνη. Αυτή είναι η αληθινή πανήγυρις για τον Άγιό μας!

Συχνά επήγαινε ο Γέροντας στην γειτονική Κωμόπολι, την Τίργκου, ν' αγοράση τρόφιμα για το μοναστήρι. Επήγαινε πάντοτε μόνος του με τον ντορβά του στην πλάτη. Μετά από μία ώρα έφθανε στην πόλι.

Εμείς τον ερωτούσαμε:

—Πανοσιώτατε Γέροντα, γιατί δεν πηγαίνεις με το κάρο μας στην Τίργκου;

—Για να έρχεται το άλογο από πίσω μου; Εγώ δεν είμαι ένα καλό αλογάκι;

Αλλά μέχρι να φθάση στην πόλι, τον συναντούσαν παιδιά και τσιγγάνοι στον δρόμο και του ζητούσαν βοήθεια. Έφερε κοντά του ψωμί, ελιές και τους εμοίραζε. Σε άλλους έδινε και χρήματα. Πολλές φορές έφθανε στην πόλι χωρίς χρήματα και δανειζόταν για να ψωνίση. Το απόγευμα επέστρεφε και πάλι μόνος του, πορεία μιας και πλέον ώρας, στην Σέκου.

Ο π. Βικέντιος ήτο πολύ ελεήμων και νηστευτής. Έτρωγε μία φορά κάθε δύο ημέρες.

Στην ώρα του φαγητού, έπαιρνε λίγες μπουκιές και έλεγε:

—Αρκετό. Εχόρτασα.

—Ναί, αλλά φάγε ακόμη λίγο, Γέροντα.

—Ευχαριστώ τον Θεό. Ήτο καλό και αρκετό.

Την ημέρα του Πάσχα συμμετείχε με όλους τους Πατέρες, μετά την Λειτουργία, στην τράπεζα. Ετσούγκριζε το αυγό, λέγοντας: «Χριστός ανέστη, Πατέρες», και

έτρωγε το μισό απ' αυτό, ένα ποτήρι κρασί, ένα κομματάκι τσουρέκι και κατόπιν χαρούμενος μας έλεγε και πάλι:

—Χριστός Ανέστη, Πατέρες! Δόξα στον Κύριό μας Ιησού Χριστό, που εφθάσαμε και πάλι στο Άγιο Πάσχα! Και εδάκρυζε από χαρά.

Το καλοκαίρι εκείνο ο μητροπολίτης μας Σεβ. Ποιμήν Γκεωργκέσκου έκαμε μία ποιμαντική επίσκεψη στο μοναστήρι μας. Ο π. Βικέντιος κατά την τάξι της Εκκλησίας μας με το ευαγγέλιο στο χέρι και όλη την συνοδία των Πατέρων τον περιμέναμε στην πύλη της Μονής. Ήτο μία βροχερή ημέρα. Εμπήκαμε στην εκκλησία, έγινε η δέησις, στο τέλος το πολυχρόνιον του Επισκόπου μας και μετά είπε τα εξής λόγια ο π. Βικέντιος:

—«...Ιδού, Σεβασμιώτατε, η βροχή παρήλθε, το βρόχινο νερό έπαυσε να τρέχη στους δρόμους, ο ουρανός εκαθάρισε και ο ήλιος εζέστανε με τον ερχομό της Σεβασμιότητός σας στην Μονή μας. Σας παρακαλώ, προς ωφέλεια της συνοδείας μας, να μας ειπήτε λόγο σωτηρίας».

Ο Μητροπολίτης δέχθηκε μετά χαράς τον λόγο του Καθηγουμένου και απευθύνηκε προς την συνοδεία των Πατέρων προς τους οποίους είπε τα εξής:

«Πανοσιώτατοι πατέρες και πνευματικά μου παιδιά, με την πρόνοια του Θεού και τις προσευχές του αγίου Ιωάννου του Προδρόμου, Προστάτου της Μονής σας, έχετε ένα ηγούμενο με αγία ζωή, που δεν υπάρχει δεύτερος στα μοναστήρια μας, εδώ στην Μολδαβία. Σας παρακαλώ να τον υπακούετε σε όλα και να μιμήσθε την ζωή του και με την Χάρι του Χριστού όλοι θα σωθήτε...».

—Πάτερ Γερόντιε, να μας διηγηθήτε πόσα χρόνια έμεινε ο π. Βικέντιος στο Άγιον Όρος και σε ποιά μέρη ασκήτευσε.

—Με τον πατέρα του ανεχώρησε από την Ρουμανία για το Άγιον Όρος το 1895, όταν ήτο ηλικίας 8 ετών. Έμεινε εκεί 11 χρόνια, μέχρι το 1906 και κατόπιν επήγε στον στρατό στην Ρουμανία. Όντας στο Άγιον Όρος έμεινε με τον πατέρα του δύο χρόνια στην μονή Βατοπεδίου. Κατόπιν επήγαν στην σκήτη του Τιμίου Προδρόμου της Βίγλας. Τότε η Σκήτη ευρίσκοταν σε μεγάλη άνθησι. Είχε πάνω από 150 μοναχούς, ενώ σε όλο το Άγιον Όρος κατοικούσαν 1200 μοναχοί Ρουμάνοι.

Ο π. Βικέντιος δεν έμεινε σαν ηγούμενος παρά μόνο περίπου δύο χρόνια. Μόνος του έδωσε την παραίτησί του στον Μητροπολίτη. Και ο λόγος ήτο ότι οι μοναχοί ήθελαν μία ευκολώτερη και ανετώτερη ζωή, πράγμα το οποίον δεν εταίριαζε με τον αυστηρό και ασκητικό τρόπο της ζωής του. Επί πλέον δεν ημπορούσε να δέχεται συχνά πυκνά υψηλούς επισκέπτες και να φθείρεται ψυχικά με τα υλικά

αγαθά και τα οικονομικά προβλήματα της ζωής της Μονής. Ήτο εκ φύσεως μορφή ησυχαστική και οσιακή.

Εχάρη διά την παραίτησί του, διότι ελυτρώθη απ' όλες τις σκοτούρες αυτού του δύσκολου μοναστηριακού διακονήματος. Σε ολίγες ημέρες έφυγε για την γυναικεία μονή Αγαπία, όπου είχε προσκληθή να αναλάβη την πνευματική καθοδήγησι των μοναζουσών.

Είναι αλήθεια, κατά τον λόγο του Αποστόλου Παύλου, ότι πολλοί είναι οι διδάσκαλοι, αλλά ολίγοι οι πνευματικοί Πατέρες. Κι αυτός ο Γέροντας ήτο από τους ολίγους και εκλεκτούς του Θεού. Στην εξομολόγησι είχε μεγάλη πείρα. Τους δεχόταν όλους με σεβασμό και με τον χαιρετισμό: «Ο Θεός να σε ευλογή, αδελφέ ή αδελφή». Τους συμβούλευε:

—Βλέπε, αδελφέ, εάν δεν προσεύχεσαι, δεν σώζεσαι. Η προσευχή είναι η μητέρα όλων των αρετών. Γι' αυτό ο διάβολος κάνει το παν για να μή προσευχώμεθα. Ακόμη εμείς είμεθα υποχρεωμένοι ημέρα και νύκτα να δοξάζουμε τον Θεό.

Και εδώ στην μονή Αγαπία, συνέχισε ο Γέροντας να λειτουργή καθημερινά με περισσή ευλάβεια, πίστι, δάκρυα και φόβο Θεού. Τους έλεγε:

—Η συνομιλία, τα αστεία και τα γέλια μέσα στην εκκλησία είναι αμαρτία κατά του Αγίου Πνεύματος, εναντίον της θείας Χάριτος, διότι περιφρονούνται τα ιερά Μυστήρια και γίνονται αφορμή σκανδάλου των παρισταμένων αδελφών. Απ' αυτά τα λάθη σημειώνονται σήμερα διαπληκτισμοί και χωρισμοί μεταξύ των πιστών και των οικογενειών. Τί μεγάλη αμαρτία είναι να ατιμάζουμε με την ζωή μας ό,τι ιερώτερο και αγιώτερο έχει η αγία Εκκλησία μας! Και ο Χριστός μας είπε: «Ο οίκος μου οίκος προσευχής κληθήσεται πάσι τοις έθνεσιν· υμείς δε αυτόν εποιήσατε σπήλαιον ληστών» (Μάρκ. 11, 17).

Ο π. Βικέντιος έκλαιγε, όταν εκήρυττε και όταν edιάβαζε ευχές για τους ασθενείς. Πολύ περισσότερο θα έκλαιγε στο κελλί του προσευχόμενος. Τα δάκρυά του προήρχοντο από την αγάπη του στον Χριστό και από συμπάθεια και ευσπλαχνία που έδειχνε στους ανθρώπους.

Ένας Χριστιανός από το χωριό Χουμουλέστ έφερε την άρρωστη γυναίκα του στην μονή Αγαπία να την διαβάση ο Γέροντας.

—Που είναι ο π. Βικέντιος, ερώτησε κάποιον.

—Ευρίσκεται στην μονή Παλαιά Αγαπία για να λειτουργήσει. Θα πρέπει να πας και να τον αναζητήσεις εκεί.

Αλλά δεν έκανε 50 βήματα και ιδού μπροστά του ο π. Βικέντιος.

—Πάτερ, μήπως η οσιότης σας, είσθε ο π. Βικέντιος;

—Ναί, αδελφέ Νικόλαε, εγώ είμαι.

—Ήλθα με την Ελένη για προσευχή.

—Το ξέρω. Ξέρω ότι είναι πολύ άσθενής. Γι' αυτό ακριβώς κατέβηκα βιαστικά από το βουνό, για να μη κουρασθής ν' ανέβης εσύ στην Μονή.

Και εθαύμασε ο δυστυχής εκείνος άνθρωπος που ο π. Βικέντιος του ανέφερε και το πρόβλημα και το όνομα της συζύγου του, χωρίς ποτέ να τους είχε ιδεί παλαιότερα.

—Πάτερ, του είπε η ασθενής, διάβασέ μου ευχή για να παραδώσω την ψυχή μου στον Θεό.

—Όχι, αδελφή Ελένη, πρέπει να ζήσης και θα σου διαβάσω ευχές για την υγεία σου.

Πιστεύω ότι ο Θεός θα σε κάμη καλά.

Πάτερ, του είπε κάποιος άλλος, έχω πολλούς πειρασμούς από ανθρώπους. Δεν ημπορώ να τους υπομείνω. Τί να κάνω;

—Αγαπητέ μου, άκουσε τον πνευματικό πατέρα, που σου μιλάει τώρα! Μην ενοχλείς τον αδελφό σου κι εσύ ματαίως. Δεν είναι αυτός ένοχος, αλλά ο διάβολος. Μή σπάσης τον δεσμό της αγάπης, που είναι ό,τι πολυτιμώτερο σ' αυτόν τον κόσμο.

Πάτερ, να μας ειπήτε ένα πνευματικό λόγο, του ζητούσαν άλλοι αδελφοί.

—Αδελφοί και αδελφές, για τίποτε δεν θα μας ερωτήσει ο Χριστός στην Μέλλουσα κρίσι, παρά μόνο εάν μετανοήσαμε. Εάν εκλαύσαμε για τις αμαρτίες μας. Εάν εμείναμε με τις λαμπάδες μας σβησμένες. Και ιδού ο Χριστός μας έρχεται καθημερινά και δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε. Έρχεται αιφνιδίως ο θάνατος και μας ευρίσκει ακόμη μέσα στην αμαρτία. Να είμεθα έτοιμοι αδελφοί!... Να είμεθα έτοιμοι για τον δρόμο!...

Πάτερ, τον ερώτησαν οι μοναχές, έχουμε ευλογία να υποδεχθούμε κάποιον στο κελλί μας;

—Αδελφές μου, ακούστε τον παπά σας. Να μη δέχεσθε στο κελλί σας λαϊκό ούτε μία ώρα, αλλά μόνο στο αρχονταρίκι της Μονής σας. Το κελλί του μοναχού είναι εκκλησία, είναι τόπος ασκήσεως και δακρύων, είναι τόπος μυστικός όπου συναντιέται η ψυχή του μοναχού με τον Χριστό διά της αγίας προσευχής. Οι λαϊκοί με τις συζητήσεις τους απομακρύνουν το πένθος του μοναχού. Οι λαϊκοί σβήνουν το καντήλι της προσευχής και απομακρύνουν τον Χριστό από την καρδιά του μοναχού.

Εάν ο π. Βικέντιος παρατηρούσε ότι κάποιος λαϊκός προκαλούσε κάποιο σκάνδαλο στο μοναστήρι, τον συναντούσε ο ίδιος αμέσως και του έλεγε:

—Αδελφέ, άκουσε εμένα τον παπά. Η αφεντιά σου δεν πρέπει πλέον να μένης εδώ.

Πρέπει να φύγης πριν από την δύση του ηλίου. Εδώ είναι φωτιά. Είναι μοναστήρι. Εδώ ζούν 500 ψυχές που άφησαν τον κόσμο για να ζήσουν με τον Χριστό. Εδώ είναι τόπος άγιος. Εδώ οι προσευχές και οι μετάνοιες δεν σταματούν, ούτε τα καντήλια των μοναχών σβήνουν. Γι' αυτό πρέπει να εξέλθης ταπεινά και με συστολή, χωρίς να πιάσης με κάποιον την κουβέντα, ζητώντας και συγχώρησι από τον Θεό....

Άλλοτε συμβούλευε ως εξής για την άσκησι της ελεημοσύνης:

—Αδελφές, σας παρακαλώ να ακούτε τον Χριστό που λέγει: «Μακάριοι οι ελεήμονες ότι αυτοί ελεηθήσονται». Μή ξεχνάτε ότι υπάρχουν γύρω μας τόσοι πεινασμένοι, ορφανοί και ταλαιπωρημένοι. Μας περιμένει μεγάλη τιμωρία, εάν δεν ελεούμε τους αναξιοπαθούντες. Έτσι, αν κάτι σήμερα αποκτήσατε, θα δώσετε κάτι και στους άλλους που δεν έχουν. Μεγάλη αμαρτία κάνουν αυτοί που θησαυρίζουν επί της γής και φτιάχνουν πολλά και ακριβά ρούχα, παρασκευάζουν εκλεκτό φαγητό, την στιγμή που άλλοι το στερούνται και περιμένουν την βοήθειά μας. Ο μοναχός πρέπει να τρώγη μόνο ένα είδος φαγητού κι αυτό με εγκράτεια. Από ρούχα να έχη μόνο δύο ζωστικά, ένα για την δουλειά και το άλλο για την εκκλησία. Κι αυτά να είναι απλά και όχι μεταξωτά.

Λόγω της ασκητικής του διαγωγής επεριποιείτο ο ίδιος τον εαυτό του.

Μία ημέρα του είπε η αδελφή Πορφυρία:

—Δός μου ευλογία πάτερ, να σου πλύνω εγώ το ρούχα σου.

—Και ο παπάς τι θα κάνη, αδελφή;

Μία άλλη φορά, επήγα να εξομολογηθώ, έλεγε η αδ. Πορφυρία, και τον ευρήκα να πλένη τα ρούχα του. Ήτο με το ζωστικό του, χωρίς υποκάμισο, διότι το είχε βγάλει να το πλύνει.

Η κατά σάρκα μητέρα του, η μοναχή Μιχαέλα, είπαμε ότι εκάρη μοναχή στην μονή Βοράτεκ. Όταν ο γιος της, ο π. Βικέντιος, ήλθε στην Αγαπία, που απέχει μόνο δύο χιλιόμετρα από το Βοράτεκ, με ευλογία της Γερόντισσάς της, ήλθε να μείνη στην Αγαπία, κοντά στον γιό της. Του είπε λοιπόν μία ημέρα να της δώσει ευλογία και να του ράψη ρούχα χειμωνιάτικα, διότι δεν είχε. Ο π. Βικέντιος της έδωσε ευλογία και τα ρούχα του σε λίγες ημέρες ήταν έτοιμα.

Την δεύτερη ημέρα ήλθε στον Πατέρα ένας πτωχός με την γυναίκα του. Είχαν δέκα παιδιά. Έλεγαν στον Γέροντα ότι δεν έχουν ρούχα, φαγητό για τα παιδιά τους, ξύλα για τον χειμώνα....

Τους εκάλεσε ο Γέροντας στο κελλί του και τους είπε:

—Βλέπετε αυτά τα ρούχα μου; Είναι καλογερικά, αλλά είναι καινούργια. Να τα πάρετε, να τα κόψετε και να κάνετε ρούχα για τα παιδιά σας.

Τα επήραν εκείνοι ευχαριστήμενοι και έφυγαν. Η μητέρα του, η μοναχή Μιχαέλα, άκουσε ότι ο π. Βικέντιος έδωσε τα ρούχα του στους πτωχούς. Επήγε κλαίγοντας στην αδελφή Πορφυρία:

—Τί θα κάνουμε αδελφή, διότι ο π. Βικέντιος εμοίρασε τα ρούχα, που του έφτιαξα;

—Αφησέ τον, αδελφή Μιχαλίτσα, μη κλαίς. Έχει ο Θεός φροντίδα και για τον π. Βικέντιο.

Μας έλεγε ο π. Βικέντιος ότι, όταν ήτο στην Σέκου με τον πατέρα του, ηλικίας τότε επτά ετών, το 1893, του είπε ο ηγούμενος να μπή στην εκκλησία και να την σκουπίση. Την ώρα που εσκουπιζε ήλθε δίπλα του ένας λαμπρός νέος και του είπε: «Πήγαινε μέσα στο Άγιο Βήμα και προσκύνα». Ο μικρός μπήκε μέσα, έκανε τρεις μετάνοιες και όταν σηκώθηκε, δεν είδε πάλι αυτόν τον λαμπρό νέο. Ήτο άγγελος Κυρίου και ένα θεϊκό σημείο ότι μελλοντικά θα είναι άξιος να λάβη το χάρισμα της ιερωσύνης.

Ο Θεός εχάρισε στον π. Βικέντιο και το χάρισμα της διοράσεως μετά από τόσους ασκητικούς αγώνες.

Μία ημέρα τον επισκέφθηκε μία ηλικιωμένη μοναχή έχοντας μαζί της και την ανεψιά της.

—Πανοσιώτατε πάτερ, ευλόγησε την ανεψιά μου.

—Ο Θεός και η Μητέρα του Χριστού μας να σε ευλογούν, αδελφή, να μείνης στο μοναστήρι και να γίνης μοναχή.

Από εκείνη την στιγμή το κορίτσι αυτό, που δεν είχε σκεφθή μέχρι τότε να γίνη μοναχή, δεν επέστρεψε στους γονείς της, αλλά έμεινε εκεί στην Αγαπία με την θεία της και με την ευλογία του π. Βικεντίου.

Μία ημέρα ήλθε από το χωριό Χουμουλέστι ένας πλούσιος φέροντας μαζί του και την άρρωστη γυναίκα του. Είπε στον π. Βικέντιο:

—Πάτερ Βικέντιε, ήλθα να διαβάσης την γυναίκα μου. Είναι πολύ άρρωστη.

—Συγχώρησέ με, αδελφέ, δεν μπορώ να την διαβάσω! Δεν μπορώ...

—Τουλάχιστον να την ευλογήσης, πάτερ... Εάν δεν την ευλογήσης, θα αρρωστήση περισσότερο... Διάβασέ της το Ιερό Ευχέλαιο...

Όχι, όχι, όχι, του απαντούσε ο Γέροντας αποφασισμένος και με σκυθρωπό το πρόσωπό του. Κατόπιν του προσέθεσε:

—Μετανοήστε και προσεύχεσθε στον Θεό για να σας συγχωρήση και μετά να σας δώση και την υγεία σας.

Κάποτε ο πατήρ Βικέντιος αρρώστησε βαριά. Του εφέραμε ένα κατάλληλο κρεβάτι στο κελλί του με στρώμα, με προσκέφαλο, διότι τον περισσότερο καιρό έπρεπε να είναι εξαπλωμένος. Μετά από μερικές ημέρες, επειδή επήγαινε καλύτερα στην υγεία του, μας είπε:

—Σας ευχαριστώ για το κρεβάτι, το προσκέφαλο και όλη την αγάπη σας. Ο παπάς από τώρα είναι υγιής. Πάρτε τώρα το κρεβάτι από το κελλί μου, διότι δεν είναι ιδικό μου. Γιατί να κοιμάται άλλος κάτω στο δάπεδο, αντί για μένα;

—Όχι, πάτερ, είναι δώρο για εσάς. Κρατήστε το δικό σας.

—Εάν το κρατήσω, θα επιστρέψη επάνω μου πάλι η αρρώστια. Το καταλάβετε;

Μετά από λίγες ημέρες, είδα ένα πτωχό στο κελλί του. Του εχάρισε το καινούργιο κρεβάτι και ό,τι υπήρχε επάνω σ' αυτό. Ο π. Βικέντιος, όπως μας είπε, από τότε

που έδιωξε το κρεβάτι και κοιμόταν, όπως πρωτύτερα, σε μία σανίδα, δεν αρρώστησε πάλι.

Το φθινόπωρο του 1939 το Πατριαρχείο τον έστειλε μαζί με αρκετούς μοναχούς στην Τρανσυλβανία (Δυτική Ρουμανία), στον νομό Μπάνατ, για να ανανεώσει και εκεί το φιλομοναχικό πνεύμα. Πριν αναχωρήσει τον επεσκέφθη ο τότε μοναχός Κλεόπας Ηλίας, από την Συχαστρία να πάρει την ευχή του και να ακούσει μία, την τελευταία συμβουλή του. Ο π. Βικέντιος είπε στον π. Κλεόπα:

—Άκουσε, πάτερ Κλεόπα, άκουσέ με τον πατέρα σου. Αυτή είναι η τελευταία συμβουλή μου: Υπομονή, υπομονή, υπομονή! Και όταν νομίσης ότι την επέτυχες, ν' αρχίσης και πάλι από την αρχή να την αναζητήσεις.

Μέχρι ποίου σημείου, πάτερ Βικέντιε, πρέπει να υπομένουμε;

—Άκουσέ με, πάτερ Κλεόπα. Μέχρι την πόρτα του τάφου!

Πριν φύγει του έδωσε μέλι, δύο βιβλία και χρήματα για την επιστροφή στην μονή του. Του είπε ακόμη: Εγώ μετά από λίγο καιρό, θα φύγω απ' αυτή την ζωή. Εσύ είσαι ακόμη νέος. Θα γίνης και ιερέυς και σε παρακαλώ να μη με ξεχνάς.

Στις 25 Μαρτίου 1940 ο π. Βικέντιος ετέλεσε την τελευταία λειτουργία στην εκκλησία Κοιμήσεως της Θεοτόκου στην μονή Αγαπία. Όταν όλοι έλεγαν το Σύμβολο της Πίστεως, πολλοί μοναχοί και μοναχές είδαν ένα περιστέρι να πετά επάνω από τα Άγια Δώρα. Κατόπιν φτερούγισε μέσα στον κυρίως ναό και από τον νάρθηκα βγήκε έξω. Αυτό ήτο, σίγουρα, ένα θεϊκό σημείο. Μετά την Θεία Λειτουργία ερώτησε τις μοναχές ο π. Βικέντιος:

—Προς ποιά κατεύθυνση επέταξε το περιστέρι;

—Προς τα δυτικά, πάτερ, του είπαν.

Αυτό είναι σημείο ότι κι εγώ πρέπει ν' αναχωρήσω.

Στην Τρανσυλβανία έφθασε με τον μαθητή του Ευθύμιο Τανάσε και έμειναν στην μονή του Προφήτου Ηλία κοντά στην πόλι Βασιώβα. Μετά από ένα χρόνο ο π. Βικέντιος έστειλε τον π. Ευθύμιο και πάλι στην Αγαπία, ενώ ο ίδιος έμεινε και εργάσθηκε σκληρά. Ωδήγησε πολύ κόσμο στην μετάνοια. Για ολόκληρο αιώνα δεν είχαν γνωρίσει εκεί οι κάτοικοι ένα τέτοιο έμπειρο και άγιο Πνευματικό πατέρα.

Τα χρόνια περνούν. Η υγεία του φθείρεται και ο ίδιος βλέπει ότι οι δυνάμεις του λιγοστεύουν. Από την άνοιξη του 1945 δεν μπορούσε πλέον να περπατήσει από την αρρώστιά του. Τον μετέφεραν στο νοσοκομείο, παρότι ο ίδιος δεν ήθελε.

Εκάλεσε κάποια στιγμή μερικούς Πατέρες, την ηγουμένη της Μονής και αδελφές και τους είπε:

—Εγώ, από τώρα πηγαίνω προς τον Κύριον. Μετά από τρεις ημέρες έρχεται το τέλος μου. Όσο ημπούρεσα εκοπίασα να υπηρετήσω με πίστι και θυσία την Εκκλησία του Θεού και όλους τους ανθρώπους. Δεν εζήτησα τίποτε από κανέναν. Όλους τους αγάπησα, χωρίς διακρίσεις. Τον καθένα τον έβλεπα σαν τον Χριστό. Εχάρισα την καρδιά μου σε όλους, διότι ήθελα να σωθούν όλοι οι άνθρωποι και να γνωρίσουν την αλήθεια. Κανέναν δεν ελύπησα στην ζωή μου και δεν ενθυμούμαι να εμίσησα κάποιον.

Πατέρες μου, μετά τον θάνατό μου, επιθυμώ να με θάψετε στο μοναστήρι του προφήτου Ηλία, πλησίον του χωριού Σαράκα, όπου είναι και ο μαθητής μου ο πρωτοσύγκελλος Γλυκέριος Μοράρου. Να μη διαβάσετε λόγους στην κηδεία μου, διότι είμαι άνθρωπος αμαρτωλός, ούτε και είμαι άξιος να με κλαύσετε.

Ετέλεσε την Θεία Λειτουργία για τελευταία φορά. Εκοινώνησε των Αχράντων Μυστηρίων, συγχωρέθηκε με όλους και την Τρίτη το απόγευμα, όπως τους είχε από πριν ανακοινώσει, μετέβη στον Κύριο, σε ηλικία 58 ετών.

Η είδησις του θανάτου του έφθασε σαν αστραπή στα χωριά και στα μοναστήρια της Μολδαβίας και του Μπανάτου. Συγκεντρώθηκαν δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι γύρω από το σκήνωμά του και τον τάφο του, οι οποίοι έκλαιγαν με αναφιλητά. Δώδεκα ιερείς ετέλεσαν την κηδεία του. Ετάφη δίπλα και έξω από την εκκλησία της Μονής.

Το 1952 η διεύθυνσις της μονής Σέκου έστειλε στην μονή του Προφήτου Ηλία στο Μπάνατ έναν ιερομόναχο με σκοπό να βγάλη και να μετακόμιση τα λείψανά του, από το Σέκου, στην Μονή της μετανοίας του. Το εγχείρημα δεν ήτο και τόσο εύκολο, διότι στην διαθήκη του ο μακαριστός είχε ζητήσει να μείνει θαμμένος μέχρι την Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου. Τελικά ο ιερομόναχος αυτός έβγαλε τα λείψανά του την νύκτα και τα ετοίμασε για το ταξίδι στο Σέκου της Μολδαβίας.

Ένα θαυμαστό γεγονός παρουσιάσθηκε κατά την εκταφή των οστών του. Τα δύο χέρια του από τον αγκώνα και κάτω ήταν άφθαρτα και ευωδίαζαν, μετά από παραμονή στον τάφο επτά ετών. Εδόξασε ο Θεός τον δούλο του για την πολλή του καθαρότητα, την ελεημοσύνη προς τους πτωχούς και την ταπεινή ζωή του. Όποιος

κάνει ελεημοσύνη με αγάπη, το έργο αυτό δεν φθείρεται από τον χρόνο, ούτε και εύκολα λησμονείται.

Σήμερα τα ιερά του λείψανα αναπαύονται στο μοναστήρι του, όπου εκάρη μοναχός και ξεκίνησε τους μοναχικούς του αγώνες.

Πηγή: Αρχιμανδρίτου Ιωαννίκιου Μπαλαν, Οσιακές Μορφές του Ρουμανικού μοναχισμού, μετάφραση από τα ρουμανικά Μοναχός Δαμασκηνός Γρηγοριάτης, εκδόσεις, Ορθόδοξος Κυψέλη, Θεσσαλονίκη 2011